

Eg vil siga: »Latið 1/2% av tí vit vinna við at handla engros við Danmark til mentunarbúgving, so skulu vit siggja. Tá vilja Føroyar bloma mentunarlaga. Vit rósa okkum av, at so stór dygd er í okkum tá talan er um fiskari og fiskiðnað. Man dugurin ikki eisini vera í okkum, tá talan er um mentan. Vit

eru bert enn eftirbátar í so máta.

Og nú aftur til »Jóhannu«.

Er veruliga eingin bólkur av fólki har suðuri, sum vil varðveita Jóhannu. T.d. okkurt ítróttarfelag, býráðið nýggjársnevndin, klubbinn, framhaldsdeildin í skúlanum, ella næmingarnir á HF skeiðnum. Ella ein áhugabólkur, sum

hefur til endamál, júst at varðveita og istandseta hetta mentunararviðið. Tit eldru menn í bygðini, sum ikki arbeida so nógv meira, hevði tað ikki verið gott sum ítriv at farið umboð har og arbeitt av og á.

Eitt betri minni um farna tíð enn ein vøkur slupp á fjørðinum kann neyvan hugsast.

Nú vóru tað tit, Vágbingar, sum fingi alla skuluna, men umber meg, tað var »Jóhanna« sum var hin vælkendi dropin.

Mentunarvinur

NB. Sú tit sjónvarps-sendingina við Íslenska forsetanum sunnukvæðið. Har er sjálvur forsetin eitt umboð fyri mentunarlívið.

Kringknottin

Góður deyðadómur

47 ára gamli Harry Perry úr Illinois var fyri trimum árum síðani deyðsdómur av læknum. Hann hevði eina ólekiliga sjúku, og fekk boð um, at hann í mesta lagi kom at liva eitt ár afturat.

Hann hugsaði hvussu hann nú best kundi fáa nakað burtúr hesum seinasta ári sínum, og gjerdi av, at ferðast so nógv hann kundi. Til hetta endamál tók hann bæði nógv og stór lán í ymskum bankum.

Hann ferðaðist, og kendi seg friskari fyri hvønn dag sum fór. Komin aftur til USA fór hann aftur til lækna, men nú var eingin lækni sum kundi ávísar nakra sum helst sjúku í kroppi hansara. Fegin men orkymlaður gjørdist hann, tí hvussu skuldi hann gjalda skuld sína aftur?

Hann gjørdi ikki vandari enn at stevna teimum læknum, sum áður høvdu dømt hann til deyða — og vann sakina. Hann fekk ikki minni enn eina miljón fyri »tort og svida« og kundi lættliga gjalda hvørjum sitt. Men sjálvandi átti eg heldur

takka teimum fyri deyðadómin, tí eg havi ongantíð liva betri enn júst nú, sigur Harry.

2 milj.

Slakar tvær miljónir fingust fyri hesa standmyndina í eini uppboðssølu í London. Myndin er av Gregor XV páva og tað er ítalski listamaðurin Giovanni Lorenzo Bernini, sum hevur gjørt hana. Fyri tveimum árum síðani visti eingin hvør ið hevði gjørt myndina, og var hon tá seld á eini privatar uppboðssølu fyri bert 1200 krónur. Keyparin má sigast at hava verið heppin.

Bara Óli

Nú er nýtt landsstýrið skipað. Eitt landsstýrið, sum vit av røttum kunnu kalla »Sambandslandsstýrið«. Tá seinasta landsstýrið varð valt, atkvøddi Óli Breckmann ikki fyri tí, eitt landsstýri har Fólkafl. var ein av samgonguflokkunum.

Hetta tvmenniskja, Óli Br. — áður tjóðveldismaður og iðin danskt hatari — hevur nú atkvøtt ja fyri einum Sambandslandsstýri, sum bókstaviliga er myndað av svørtum sambandsmonnum.

Tá triflokkarnir (S. — F. Sj.) klandraðust seg fram til eina samgongu, lótu teir leka út, at Smyril við tað sama skuldi leggjast fyri teym. Hilmar Kass segði seg ikki at hava broytt stóðu, og vit mugu í dag geva honum rætt, at hesaferð »kittaði« hann ikki. Sum ikki einaferð var tað Fólkaflokkurin, sum visti stítt støðuloysið.

Samgongan (J. — T. — F.) var neyðtíkin av Fólkaflokkinum: Smyril skuldi leggjast fyri veturin. Tað fyrsta ein hoyrir, nú nýggja samgongan er

skipað, er, at Smyril fer at halda fram við vetrarsiglingini, og verður so helst lagdur til næsta vetur. Á jú, í bløðum, útvarpið og á annan hátt saboteraðu teir vetrarsiglingina, síðan lata teir skipið sigla, fyri so til seinast at siga: »Ja siggja tit nú, so ljót blivu Smyrlatølini«.

Skammið tykkum. Er slíkt trúverðigheit Jógvan Sundstein? Illa fyrst tú stakkalin. Vóru tit menn, ja so lægdu tit Smyril »sama dag«, sum Sambandslandsstýrið var skipað. Men hvat, hetta at vísa ábyrgd og andlit hevur altíð verið ókent hjá Fólkaflokkinum.

Kann vera, at menn nú vóru keddur hvør av øðrum. Hví so ikki siga tað Óli. Ella var tað tí tú av óvna hevði ligið ov leingi í javnaðarkoyggini, at tú, luksur-charmerurin í Hoydelum, fyri at minna teg sjálfan aftur á gamlar dagar, kreypt inn í aðra koyggju: sambandskoyggjuna.

Maðurin, ið legði hesa neyðtøkusetlan til

rættis, Óli Breckmann, er kendur at nýta skitin vápn. Hevur føroyskt met fyri at vera stevndur fyri ljótt skrivingarlag. Vit vita at Óli, sum hann sjálvur sigur í Dagbl. Nr. 3—81 um seg sjálfan: »er so væl ferur fyri við síni skriving at verja sjónarmiðini hjá Fólkafl.« Men Óli, í tíni skriving, er tú ikki annað enn ein mammudrongur. Alt tað tú noktar øðrum, tað loyvir tú tær sjálfum. Verður tú kroystur, ja so kemur eitt lesarabrev í Dagbl. undir dulnevni. Altsó: mamman, mamma tað var ikki eg.

Tú, Óli hevur á valfundi rópt, at tú verður jagstraður, tú gert tað aftur í Dagbl. nr. 3 — 81. Sig mær, hvat kallar tú stílin, tú brúkar móti Árna Dahl? Har leggur tú honum bæði eitt og annað í skógvarnar, sigur Árna at hava gift seg til eina politiska meining. Hverja politiska meining hevur tú gift teg til Óli? Eg spyrji, tí eg veit ikki hvar song tín stendur fyri tíðina.

Smartur hevur tú altíð

verið. Tekur Póland upp í álop titt á Árna Dahl fyri so niðanfryi at skriva stóra grein við mynd av Lech Valesa. Óli, Lech Valesa er kommunistur og ikki fólkafloksmaður, og so er tað líka mikið, hvussu tú skrivar, og hvat tú roynir at billa fólki inn. Um Lech Valesa visti, hvat tú brúkar hann til, hevði hann bæði rodna og »skitið í buks«.

So mangan, tá Óli Breckmann hevur brúkt seg, hevur ein hoyrt menn sagt: »Well, hatta er bara Óli«. Kjartan Mohr, sáli, var entá so góður av sær, at hann segði Ole Lukøje, Mær tykir, at hetta er ikki »bara Óli«. Aftan fyri hetta »bara« goymir seg eitt tvmenniskja í ólukku-máta, ið kann gerast okkum ógvuliga vandafult. Hoyr hansara orðalag — hansara tali-hátt — og leita so aftur í søguna. Ongantíð er ov skjótt at hesin »bara Óli« verður avdúkaður, soleiðis at fólk sær sjálfan Óla.

Jallur

Til S. M. M.

Í fyrsta Sosialinum í ár skrivur tú eina grein: »Tann borgarlaga samfelagskakan«, sum eg lutvís takið fullt undir við, men tá tú skrivar: (Citat) »Teir fingi tingformannin og formannin í Figgjarnevndini, her við hjálp frá tjóðveldismanninum. Óva Mikkelsen, arbeidarhjar-ta hjá tjóðveldinum, ja tað er so sum so«. Ja so haldi eg, at tú yvirvurðar míni evnir ikki so lítið.

Væl kann eg verða raskur til tíðir, men at eg, sum siti í andstöðu og so-statt ikki atkvøddi fyri — hvørki tingskrivara ella formanni í figgjarnevndini, nú skal hava megna, at Fólkaflokkurin fekk tingformannin, og Sambandsflokkurin formannin í figgjarnevndini, tað er nú reyp.

S. M. M. Til tína — látandi — óvitandi hylling á politiskum leikum á tingi

og í nevndum, skal eg bert upplýsa teg um, at tá flokkar samráðast um samgongu, so treyta teir sær sessir í ymskum nevndum og øðrum, — for-handla um, hvør skal hava hvat, t.d. hvør flokkur skal eiga tingskrivarin og hvør formannin í figgjarnevndini o.s.fr., áðrenn nakað samgonguskjal verður undirskrivað.

Eisini skal tú vita at sitandi samgonga við sínum størsta valbólk altíð eigur teir báðar tveir fyrst valdu í teim størri nevndum. So góði S. M. M. Lat verða við at koma við sovornum fávitskum tvæti.

Hettar mitt »Arbeidarhjárt«, tað er nú ikki so sum so, men er og vil altíð verða tað sama yvirfyri okkara minni mógvandi fólki bæði á landi og á sjógv. Og vildi eg ynskja, at títt hulduhjárta S. M.

M. ikki einans hevði eitt heiti av at verða sosialistiskt, men odnaði onkuntíð yvir smámannakor, sum er heldur óvanligt millum tínar flokksfelagar.

Havi eg misstilt teg, so hoyra okur aftur frá tær úr huldueygnum. Við heilsan

Ove Mikkelsen
Vágur tann 13. jan. 1981

Filmseftirlitið

Fyri nøkrum árum síðani bleiv sett á stovn eitt skallað filmseftirlit, sum helst hevði tað til endamál at censurera teir filmir ið blivu vistir í okkara biografteatrum, runt um í landinum.

Soleiðis at eingin filmur varð vistur sum kundi gera meira skað enn gagn. Eg eri ein av teimum-sum gangi nokk so nógv í bio, men undrist eg ofta á, um hesin filmurin virkliga er

censureraður, ja so kann fyri tann skuld alt gera tað sama. Hvat í allari verð ganga so hasir menn eftir? Og tá ið síðani fjarsýn er komið so at siga í hvørt einasta heim í Føroyum, har vit kunnu siggja bæði datt og datt, dugi eg ikki við mínum besta vilja at siggja hvat vit skattaborgarar skulu av við nógvan pening til eitt slíkt nyttuleyst felag.

Har sita teir triggir:

Luttakið í kjakinum í Sosialinum! skrivið tykkara meiningar stutt

Eyðun Joensen, Sigurd Joensen og Peter F. Christiansen og fáa so og so nógvan pening fyri hvønn film teir siggja, og tað er ikki so lítið tað snýr seg um.

Eisini fari eg í hesum viðfangi at spyrja: eru hesir menn valdir fyri livstíð? Aðrir menn og nevndir siggja vit bliva trúliga skift út 4. hvørt ár, men ikki hesir.

Tí nývaldu landsstýris-

menn. Spar henda pening fyri okkum skattaborgara. Letur tað seg ikki gera, so havi rættvísar manna-gongd og lat aðrar sleppa framman at 4. hvørt valár.

Svein